

ἀπόστημα τό, λόγ. κοιν. ἀπόστ'μα Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπόστημα Θήρ. Κρήτ. Σῦρ. Χίος (Ἑλυμπ.) — Κορ. Ἀτ. 1, 123 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 395 ἀπόστημα Μακεδ. (Βλάστ.) Τσακων. πόστημα Κύπρ. πόστημα Κύπρ. πόστημα Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπόστημα. Ὁ τύπ. ἀπόστημα καὶ μεσν. Ἰδ. ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 66.

1) Διάστημα, ἀπόστασις, ἐπὶ τόπου Σίφν. 2) Πυῶδες τοῦ σώματος ἔκφυμα κοιν. καὶ Τσακων. : Βγάζει - ἔχει - κάνει ἀπόστημα. Γίνεται ἀπόστημα 'ς τὸ πόδι μου κοιν. Ἐβγαλιν ἀπόστημα 'ς τὸν λιμὸ Βλάστ. Ἐβγαλ' ἐν' ἀπόστ'μα 'ς τὸν χέρ' Ζαγόρ. || Φρ. Ἐκαμ' ἀπόστημα νὰ φωνάζω (ἐκουράσθηκα ἀπὸ τοὺς φωνῆς) Σίφν. Μοῦ ἔκαμες πόστημα ὡς νὰ ῥθῃς Κύπρ. Συνών. βγαλτό, πόνεμα, σπυρί.

ἀποστιᾶ ἡ, ἀμάρτ. ἀπουσιᾶ Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστίνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῖα.

Ἡ βολή δικτύων εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς ἄγρην ἰχθύων μεταξὺ πετρῶν τῆς παραλίας. Πβ. ἀποστατὸς Β Π β καὶ γ.

ἀποστιᾶρικά ἐπίρρ. Κέρκ. Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποστιᾶρικός.

Ἐπίτηδες, σκοπίμως ἐνθ' ἀν. : Ἀποστιᾶρικά γιὰ μένανε τὸ κάνεις ; — Με συγχωρεῖς, δὲν τό'καμα ἀποστιᾶρικά Κέρκ. Ἀς το, γιατί τὸ βάλανε ἀποστιᾶρικά γιὰ νὰ βλέπῃ ὁ κόσμος αὐτόθ. Συνών. ἀπόστα, ἀποστᾶρικά, ἐξεπίτηδες, ἐπιταυτοῦ, ἐπίτηδες, ξαπόστα.

ἀποστιμάρω Κρήτ. (Κασιδ. κ.ά.) ἀποστιμέρνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. στιμάρω, παρ' ὃ καὶ στιμέρνω.

Ἐκτιμῶ ἐνθ' ἀν. : Πολλὲς φορὲς πάνε, μὰ δὲ δοροῦνε ν' ἀποστιμάρουνε τὴν ἐξημὰ Κασιδ. || Ἀσμ.

Τὰ μάθια σου παινούσανε κ' ἤρθανε σιμαδῶροι καὶ δὲ δ' ἀποστιμέρουνε 'ς ἀνατολή καὶ δύσι Κρήτ.

ἀπόστιχα τά, λόγ. κοιν. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 40 (1928) 70.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπό στιχων.

Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν τροπάρια τοῦ ἐσπερινοῦ ψαλλόμενα μετὰ τὴν λεγομένην ἐκτενῇ, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ψάλλεται ἄνευ προοιμίου, τὰ δὲ ἐπόμενα δύο ἢ τρία μετὰ ψαλμικῶν στίχων προηγουμένων.

ἀποστοιβάζω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. στοιβάω.

1) Ὡς ναυτικός ὄρ., ἐξάγω τὸ φορτίον πλοίου ἐνιαχ. 2) Διαλύω σωρὸν ἐστοιβαγμένων πραγμάτων, χαλῶ τὴν στοίβαν Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Δημητρ. Συνών. ξεστοιβάζω. 2) Τελειώνω τὸ στοίβαγμα ἐνιαχ. : Ἡστοιβάζετε τὰ σῦκα 'ς τὸ κασσόνι ; — Δὲν τ' ἀποστοιβάζαμε ἀκόμη ἄγν. τόπ. Ἀποστοιβασμένα ἔχομεν ἐμεῖς, ἐσεῖς ἐρχέφετε τὸ στοίβασμα ; Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

ἀποστοιχειωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀποστεδευμένος

Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἀπεστεδευμένος Πόντ. (Κερασ.)

Μετοχή τοῦ ἀμάρτ. ρ. ἀποστοιχειώνω.

1) Ὁ ἐξ ἐπηρείας στοιχειοῦ βλαβεῖς, ἀποναρκωθείς, ἐμβρόντητος Πόντ. (Κερασ.) 2) Ὁ λίαν βραδὺς Πόντ.

Ἀποστολάκις ὁ, Μύκ. Ἀποστολάς Μύκ.

Τὸ κύριον ὄν. Ἀποστολάκις, ὁ ὑποκορ. τοῦ ὄν. Ἀπόστολος.

Ἡλίθιος, μωρός. Συνών. Μᾶρκος, Μανολάκις.

ἀποστολάρης ὁ, ἀμάρτ. ἀποστελλάρης Θεσσ. (Βόλ.) Χίος — Λεξ. Βάιγ. Δεξ Μπριγκ. Θηλ. ἀποστολάρισσα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποστολή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις. Ὁ τύπ. ἀποστελλάρης κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ρ. ἀποστέλλω.

Ὁ ἀπεσταλμένος ἐνθ' ἀν. : Ἐπῆγεν ὁ ἀποστελλάρης 'ς ἕναν Ὀβραῖο (ἐκ διηγ.) Χίος Ἐχουνε τὴν ἀποστολάρισσα καὶ πάει καὶ φέρνει κονβέδες Σητ. Μὴ δὰ λέτε, γιατί εἶν' ἐπαὲ ἡ ἀποστολάρισσα καὶ θὰ πάῃ νὰ τσῆ τὰ πῆ αὐτόθ. Συνών. ἀποστελάμενος (ἰδ. ἀποστέλλω 2), ἀποστολάτορας.

ἀποστολάτορας ὁ, Ἀνδρ. Ἡπ. Κάμπ. Κρήτ. (Σητ. Σφακ. κ.ά.) ἀποστελάτορας Νίσυρ. ἀποστελ-λάτορας Νίσυρ. Χίος (Νένητ. κ.ά.) ποστελ-λάτορας Κάλυμν. πεστολάτορας Ἀστυπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποστολή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άτορας. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μπεργαδ. Ἀπόκοπ. στ. 477 (ἐκδ. ἘΛεgrand Biblioth. 2, 118). Ὁ τύπ. ἀποστελλάτορας κατ' ἐπίδρ. τοῦ ρ. ἀποστέλλω.

Ἀποστολάρης, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν. : Δέκα ἀποστολατόρους μοῦ πεψε ὥστὸ νὰ μὲ συμβάσῃ Κρήτ. Οἱ ἀποστολατόροι πάνε κ' ἐρχονταὶ αὐτόθ. Ἐπῆσαν ἕνα ἀποστολάτορα νὰ τῆς τὸ πῆ Σητ. Ἐχομε τὸν ἀποστολάτορα καὶ τῆς τὰ παραγγέρομε αὐτόθ. Στέλ-λει πιταντοῦ εἰκοὺς του βασιλικούς ποστελ-λάτορας (πιταντοῦ = ἐπίτηδες. Ἐκ παραμυθ.) Κάλυμν. Σὰν ἐπέρασαν τρεῖς μῆνες, νὰ γένας πεστολάτορας πὸ τῆς βασιλτσας τσαὶ προσκαλοῦσε τὴν τσουρά γειτόνισα (γένας = ἕνας. Ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπ. || Ἀσμ.

Χρυσὸς ἀποστελάτορας ποῦ πᾶ 'ς τὸν κάτω κόσμον νὰ στεῖλω τῆς Χαρίκλειας βασιλικὸν καὶ δηγόμον (ἐκ μοιρολ.) Νίσυρ.

ἀποστολή ἡ, (Ἑβδομαδ. Τύπ. 1-7-1934).

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποστολή.

Ἀριθμὸς προσώπων μεταφερομένων εἰς φυλακὴν : Τώρα μετροῦν τὴν ἀποστολή ποῦ ἐτοιμάζουν καὶ βάζουν τοὺς χειροπέδες.

Ἀποστόλης ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ κύριον ὄν. Ἀποστόλης, ὁ ἐκ τοῦ ὄν. Ἀπόστολος, ὁ ἰδ.

Μεταφ. νωθρός, ὀκνηρός. Πβ. Ἀποστολάκις.

ἀποστολαιίνω Μύκ.

Ἐκ τοῦ κυρίου ὄν. Ἀποστόλης.

Μένω ἐμβρόντητος, ἐνεός, ἀφαιροῦμαι (ἤτοι μένω σὰν τὸν Ἀποστόλην, ὄνομα μωροῦ τινος) : Ἀποστόλιανε (ἔμεινε σὰν χαζός). Καὶ μετβ. καθιστῶ τινα ἐνεόν : Τὸν ἀποστόλιανε ὁ δεῖνα.

ἀποστολιάτικος ἐπίθ. Ἀθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Θράκ. κ.ά. ἀποστολιάτικο τό, πολλαχ. ἀπουστολιάτικον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. Ἀπόστολος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάτικος.

1) Ὁ εἰς συμβολισμὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων ὠρισμένος Ἀθ. : Ἀποστολιάτικη τράπεζα (ἡ τράπεζα εἰς τὴν ὁποίαν συντρώγει ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς μετὰ δώδεκα ἐκ τῶν πρωτευόντων μοναχῶν εἰς συμβολισμὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων, τῶν Θεοφανείων, τοῦ Πάσχα καὶ κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς μονῆς). Συνών. ἀποστολικὸς Α 1. 2) Ὁ ὠριμάζων κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον περὶ τὴν ἐορτὴν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἐπὶ ὁπωρῶν Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Θράκ. κ.ά. : Ἀποστολιάτικα σῦκα Θράκ. — Λεξ. Γαζ.

